

HECE

ISSN 1301-2109

AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ YIL: II SAYI: 122 OCAK 2007

1980'DEN GÜNÜMÜZE ŞİİRİMİZİN EĞİLİMLERİ VE SORUNLARI-II

122

KUM SAATİ

- Necati Mert / *T Cetveli ve Felsefe* 3
Arif Ay / *Şaşırđım* 4
Abdurrahim Karadeniz / *Edebiyat Ne İŖe Yarar?* 5
Köksal Alver / *KonuŖmak Yorar* 6

- Hasan Aycın / *Çizgi* 10
Hüseyin Atlansoy / *IV/Göç Hazırlığı* 11
Hayriye Ünal / *Tek Oğlumun Mezar Taşı II* 12
Mustafa Muharrem / *Çevrim* 19
Kenan Çađan / *Erkeklerin Ölümi* 22
Mustafa Atiker / *Anka II* 24
Seyhan Arslan / *Arziyat* 27
Rahmi Kaya / *Nil Yeşili* 28
Muhittin Bilge / *Töz Kasılmaları* 30
Ahmet Edip Başaran / *Oyunbozan* 31
Serap Ural / *İm* 32
Hüseyin Ferhad / *Söz'ün İlkel Gücü* 33
Gönül Utku / *Yazar ve Tütün* 36
Işık Yanar / *Ariftofan Kakhaha* 40
Mustafa Şerif Onaran / *Şiir Kavgaları* 42
T. S. Eliot / *Bir Şair İçin Tarih Duygusunun Gerekliliđi* 44

Dosya: 1980'DEN GÜNÜMÜZE ŞİİRİMİZİN EĞİLİMLERİ VE SORUNLARI-II

- Hayriye Ünal / *Biçemler -Günümüz Şiirine Giriş-* 49
Ali Emre / *90 Sonrası Şiirde Genel Eğilimler ve Üç Farklı Şiir Çizgisi* 68
Ali Galip Yener / *Üç Şairin Emeđi Bağlamında 1990'lardan...* 74
Ali K. Metin / *80'lerden Günümüze Eleştiride Belirsizlik Zafiyeti* 81
Serkan Işın / *Sözlü Kültür, Yazılı Kültür ve Basılı Kültür* 88
Murat Erol / *Dergâh ve Yedi İklim Dergileri ve 1990'lı Yıllar Şiiri* 94
Şeref Bilsel / *Türkçe'nin Kâğıda Düşen Rüyası: "Kaşgar"* 107
İrfan Yıldız / *Benim Gözümde Göçebe Olayı Neydi?...* 110
Murat Üstübal / *Ücra'da Ölüm Dirim Hazırlıkları* 115
Vural Kaya / *Kökler* 119
Ömer Erdem 121
Şavkar Altınel 123
Enis Akın 125
Hakan Şarkdemir 129
Birhan Keskin 134
Altay Öktem 135
Bahriye Çeri - İlhan Alemdar / *Ahmed Vefik Paşa ve Bilinmeyen Bir Mektup* 138
A. Ali Ural'la Şiiri Üzerine Söyleşi 150

KİTAPLIK

- Arif Ay / *Yitik Hüzün* 156
Muammer Öztürk / *Müzakereler* 157
Münire Daniş / *Fatma Aliye: Uzak Ülke* 159

HECE

AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ
ISSN 1301-210X

YIL: 11 SAYI: 122
ŞUBAT 2007
(Her ayın birinde yayımlanır.)

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd.Şti. Adına
Sahibi: Ö. Faruk Ergezen

Yazı İşleri Müdürü: İbrahim Çelik

Yayın Yönetmeni: Hüseyin Su

Yönetim Yeri

Konur Sk. No: 39/1
Kızılay/Ankara

Yazışma: P.K. 79 Yenişehir/Ankara

Tel: (312) 419 69 13 **Fax:** (312) 419 69 14

İnternet Adresi: www.hece.com.tr

e-mail: hece@hece.com.tr

Dizgi-Düzeltili: Hece

Teknik Hazırlık: Hece/Bülent Güler

Kapak: Sarakusta **web:** sarakusta.com

Kapak Resmi: Mati Klarwein "Leh C'est Beau" tablosundan bir ayrıntı

Baskı: Öncü Basımevi **Tel:** 384 31 20

2007 Yılı Abone Bedeli:

Yıllık: 90 YTL.

Kurumlar İçin: 200 YTL.

Yurt Dışı: 150 Euro

Posta Çeki: 149582

Hece Basın Yayın Ltd. Şti.

Gelen yazılar yayınlansa da yayınlanmasa da geri
verilmez. İlkelerimize uymayan ilânlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 31.01.2007

NECATİ MERT

T CETVELİ VE FELSEFE

Bizim hemen bütün hayatımızı özetleyen bir anekdottur; Düccane Cündiođlu'dan duydum, yeri geldikçe anlatırım:

Mehmet İzzet (1891-1930) felsefeci. Sorbonne'dan mezun. Daha sonra Darülfünun'da öğretim üyeliği var. Öğrenciliği sırasında Fransa'dan bir dönüşünde Yusuf Akçura'yla –ki kendileri Cumhuriyet'in fikir mimarlarındandır- rastlaşır, Yusuf Akçura sorar: “Ne tahsil ediyorsun?” Mehmet İzzet, “Felsefe tahsil ediyorum” der. Kızır Akçura, “Bize filozof değil, demirci lazım” der. Mühendisliđe inanır Akçura. Yani pozitif bilimleri üretim teknolojisine uygulamakla işin biteceğini sanır. Akçura'dan sonra da sürer bu pozitivist taassup. Mühendis parti liderlerinin mühendisliklerine vurgu yapılmasını hatırlayın hele. Bunlardan ikisinin başbakanlığa ve cumhurbaşkanlığına kadar yükselmeleri tesadüf müdür? Ya mühendis liderlerden birinin “Büyük Türkiye” sloganı, bir ötekinin “ağır sanayi hamlesi” vaadi?

Oysa felsefenin dışlandığı bir yerde ne estetikten söz edilebilir ne sanattan. Hatta ne de tutarlı olmaktan, tutarlı düşünmekten. Şiir, avarelerin işi bilinir. Tiyatro mukallitlik sanılır. Heykel zaten günah. Mimarlığı geç bir kalem. Resim, müzik? Resim denince sinema anlaşılır, hele vurdulu kırdılısı hayli heyecanlı olur. Müzikse, kemanın tellerine Eminanın dedirtmektir, gayrısı gıy gıy.

Bunlar yoksa, felsefe dışlanmış, estetik ve sanat fuzuli bulunmuşsa mühendisin yaptığı cami de yıkılır, köprü de, yollar ve binalar da. Hatırlayın 17 Ağustos'u. Demek istediğim her şeyi anlatır o yıkım, o yıkılış. Sadece T cetveliyle çalışmış mühendisliğin eseridir işte o.

□

**EDEBİYAT
GÜNDEMİ**

□

T cetvelinde insan yoktur. İnsanın mekânla, insanın geçmişle, insanın insanla ilişkisine yer vermez T cetveli. Bu yüzden caminin kiblesine anıtelâ dikiverir hiç fütür etmeden –bizim Adapazarı’nda olduğu gibi. Tünel geçişli kavşak yapar, ama üstten de tünelle aynı yönde düz geçiş verir; hiç hesaplamaz tünel çıkışında iki otomobilin omuz omuza geleceğini, ölümler olacağını. Bir metre altından su çıkan şehre yeraltı otoparkı kazar, binalar için de yeraltını sakıncalı görmez; gelgelelim yol çöker, yandaki binalar meyledip selam yerine Pisa duruverirler T cetveline eğrice eğrice. Dert de edilmez bunlar.

Lafı uzattım. Sadede geleyim. Okumaktan söz etmek niyetim. Okumanın zorluğundan. Okumak sabır işidir. Okumak başkalarıyla buluşmaktır. Okumak ama şiir okumak, roman okumak, öykü okumak, ya da şöyle: güzel sanatlarla içli dışlı olmak demek, duyan ve düşünen insan olmak demektir. Kitapçyım da, sayısız gözlemim var. Beni en çok şaşırtansa üniversite öğrencilerinin okumamaları. Ödevleri için şart olan kitapları bile almakta, alıp okumakta nazlanıyorlar. Hayret! Akçura’nın, “Bize filozof değil, demirci lazım” herzesinden bağımsız düşünemiyorum bu hali.

Ancak Sakarya Üniversitesi Felsefe Bölümü’nün hakkını yememeliyim. Öyle okuyorlar ki Akçura’nın kemikleri sızlıyordu. Tamam! Aristoteles’i okuyorlar, Platon’u, Descartes’i, Kant’ı... okuyorlar. Ama bilir misiniz Nermi Uygur’u da okuyorlar, İhsan Oktay Anar’ı da, İbni Arabî’yi, Tanpınar’ı, Oğuz Atay’ı da. Nihad Sami’yi de. Üstelik isteksiz, gönülsüz de değil. Okumanın gereğine, okumazlarsa eksikli kalacaklarına inanmış olarak. Bir ödev mecburiyeti yok okuyuşlarında. Okumak hava yerine, ekmek yerine, su yerine onlarda. Belli ki felsefeyi hayatla, yani sanatla, yani insanla buluşturan hocaların ellerindedir.

Ne mutlu!

Geçtiğimiz yılın son çarşamba akşamı (27 Aralık) Üniversite’deydik. Harvard Üniversitesi Osmanlı-Türk Tarihi Bölümü’nden Prof. Dr. Cemal Kafadar’ın Şeyh Bedreddin üzerine bir konferansını haber verdi dostlar, birkaç arkadaş gittik. Müthiş bir akşamdı. Konferans öncesi bir de belgesel bir film vardı, aşağı yukarı bir saatlik, o da Bedreddin’e dair. O da mükemmeldi. Nâzım’ın dizeleri miydi, Genco Erkal mıydı filmi mükemmel yapan? Payları var şüphesiz, ama Bedreddin de düz bir isim değil. Cemal Kafadar Bedreddin’in hayatını, eserlerini, düşünceleri ve etkilerini açtı da açtı o güler yüzlü diliyle. Gördük ki Bedreddin yüzyılı “iki cihan âresinde” bir yüzyıl. Bedreddin için, Bedreddin’ler için bir yüzyıl ancak ve ancak.

Bir şey diyeyim mi size? Konferansa gidene kadar bilmiyorduk düzenleyenin kim olduğunu. Meğer Felsefe Bölümü’nün bir de öğrencilerin yürüttüğü bir kulübü varmış: Felsefe Kulübü. Düzenleyenler onlarmış. Sağ olsunlar!

Ben bir şehirde yaşadığımı tünelden geçerken değil böyle günlerde hissedirim.

Gerçekten sağ olsunlar!

ARİF AY

ŞAŞIRDIM

Mustafa Şerif Onaran’ın 11 Ocak 2007 tarihli Cumhuriyet Kitap ekinde “2006 Dergileri” başlıklı yazısını okurken “Merdivenşiir, Hece, Heves, Yedi İklim gibi iç gerçeklere gizemci anlayışa önem veren dergilerin, toplumcu inanışa değer veren ozanları da anlamaya çalıştığı görülüyor.” biçimindeki değerlendirmesine şaşırmadım desem yalan olur.

Mustafa Şerif Onaran 70’li yıllardan

beri yazılarını ilgiyle okuduğum, kendi kuşağı içinde günümüz edebiyatını titizlikle izleyen, bundan dolayı da imrendiğim, saygın bir yazar. On sekiz yaşında **Edebiyat** dergisinde yazmaya başladığımda o, **Türk Dili** dergisinde bugün olduğu gibi yine dergiler, kitaplar üzerine değerlendirme yazıları yazıyordu. Şimdi ben elili yaşlardayım, o ise seksenli yaşlarda. Bunca zaman geçmesine karşın, Mustafa Şerif Onaran'ın bakış açısının hiç değişmediğini görüyorum. Onaran günümüz edebiyatına hâlâ 70'li yılların o dar kalıplarıyla bakıyor oluşudur beni şaşırtan.

Diyelim ki bir kitap, şiir, roman, öykü, türü ne olursa olsun, sadece "iç gerçeklikle" "gizemci anlayışla" yazılmış olabilir; ama, bir dergi, örneğin Hece on yıl boyunca salt bu iki anlayışla mı sürdürdü yayını? Hiç mi toplumsal konulara yer vermedi sayfalarında? Böyle bir şey olabilir mi? Ya şuna ne demeli? ".....Toplumcu inanışa değer veren ozanları da anlamaya çalıştığı görülüyor." Toplumculuk, frenkçesiyle sosyalizm bir din mi ki "inanış" olarak nitelendirilsin?

Asıl sorun şu; şayet, dünyaya bakışınız İslami değerler üzerindense ve dünyada olup biteni bu değerlerle yorumluyorsanız siz gizemcisiniz. Bu anlayış, ne yazık ki, ülkemizin çoğu yazarlarının, sanatçılarının sahip olduğu bir anlayış. Dışlamak ve dar alana sıkıştırmak anlayışı. Her şeyi biz biliriz, siz de kim oluyorsunuz demeye getirme.

Ne yiyip ne içeceğinizden, nasıl temizleneceğinizden, bireysel davranışlarınızdan toplumsal ilişkilerinize, ticaretten bilime, sanattan siyasete yaşamın her alanına ilişkin ilkeler koyan ve bu ilkelerle hayatı tanzim eden bir dinden, hangi felsefi anlayış, hangi ideoloji daha toplumcu olabilir? Bırakalım meal, tefsir okumayı, aydınların çoğunun ilmihal bile okumadığı anlaşılıyor.

Yine Cumhuriyet Kitap ekinin 18

Ocak 2007 tarihli sayısında **Hece**'nin Nazım Hikmet özel sayısı üzerine yazdığı yazıda Mustafa Şerif Onaran Hece'yi "sağın nitelikli dergilerinden" biri olarak niteliyor. Artık şu "sağ", "sol" kavramlarının da hiçbir belirleyiciliği, açıklayıcılığı kalmadı. Calkı çıkmış kavramlar bunlar. Özellikle bu kavramlarla yapılan sanat edebiyat değerlendirmeleri – ne kadar içtenlikli olunursa olunsun – sağlıklı sonuçlara götürmüyor insanı.

Bu ülkenin yazarı, sanatçısı, bu ülkenin sorunlarını, dünyanın sorunlarını eserlerinde ne ölçüde ele aldıklarına, nasıl irdelediklerine bakmalı. Sağ-sol geçen yüzyılda kaldı, bambaşka bir yüzyıldayız artık.

ABDURRAHİM KARADENİZ

EDEBİYAT NE İŞE YARAR?

Radikal gazetesinin 14 Ocak 2007 tarihli nüshasında Selim İleri, Elif Şafak, Ahmet Ümit, Ayfer Tunç, Tahsin Yücel ve Ayşe Kulin "Edebiyat ne işe yarar?" sorusunu cevaplıyor. "Edebiyatçı cesur olmalıdır.", Korkak edebiyatçılar da vardır.", "Edebiyatçı insanları üzmetmekten korkmalı.", "Keyif veren edebiyat en iyisidir.", "Önemli olan yazının cesur olmasıdır." gibi cevaplar içinde en dikkat çekici olanı Ayfer Tunç'un cevabı.

Şöyle diyor Tunç: "Edebiyat, kâinatta bir anlam taşımayan varlığımıza anlam verme çabamızdır. Ölümlü olduğumuz fikrini dışlaştırır, edebiyatla hayatı yeniden üretir ve sonsuz kılarız. İster şiir yazalım/okuyalım, ister roman; bu bir yaratma faaliyetidir ve sonsuz kere yinelenebilir, yinelendikçe ölümlü olmak fikri bizden uzaklaşır. Edebiyatçının öğretmek, topluma örnek olmak, ileriye götürmek gibi hamasi sorumlulukları yoktur. Aksine, kaotik ve yıkıcı olan hayatı daha

da karmaşıklılaştırarak bu yeni kaosta insancıl bir hayatın ipuçlarını arar. Toplumlar tekere çomak sokmasınlar diye edebiyatçıların korkuturlar, korkanların edebiyatı giderek zayıflar, korkmayanlarınki geleceğe kalır. Her toplumun tarihi bunların sayısız örneğiyle doludur.”

Varlık, kâinata bir anlamla beraber var oluyor. O anlam en azından ‘yokluk’ ile ilişkiyle hissedilebilir. Edebiyatçı ya da sanatçı kendisiyle yokluk arasındaki mesafeyi yazılarıyla, ürünleriyle açmaya çalışmaz mı? Bir edebiyat eserinin ibda edilmesini tam da bu noktada algılamak gerekir. Edebiyatın hayatı yeniden ürettiğini söylemek de bu yüzden abartılıdır, değil mi? Belki edebiyat, hayatı ‘yeniden yorumlamak, anlamlandırmaktır’ demek daha doğru olur. Edebiyatın, hayatı yeniden anlamlandırmasını, yeniden yorumlamasını da ‘ölümsüzlük’ düzleminde algılayamayız.

Edebiyatı, yazıyı hatta sanatı ölümlülüğümüzle beraber algılamak, bir eylem/amel gibi düşünmek doğru olmakla birlikte bu yaklaşım ‘ölümsüzlük’ anlamı içer(e)mez. Çünkü gerçekten ölümlü olmayı zor da olsa kabullenebilir insan, bir edebiyatçı. Başkalarının ölümü kendi ölümümüzü hatırlatmasa da giderek yaşantılarımızdan çıksa da kendi ölümümüzü hatırlayabilir, kabullenebiliriz. Oysa ‘ölüm gerçeği’nden çok daha zor kabul edebileceğimiz hakikat ‘yokluk’tur. Bu kâinata sanat ve edebiyatı var kılan, bir gün bu kâinata -olmayacağımıza dair değil- yok olacağımıza dair temelli korkudur. Üstelik yazarın veya şairin kendisini sözle/yazıyla konumlandırma biçimi; gülünesi küçük hedefleri, bir biçimde kendi putçuluğunu büyütme düşüncesi bu durumu değiştirmez.

Son tahlilde yazının korkmakla korkmamakla, toplumla kişiyle temel bir bağı hesaplaşması yoktur. Öncelikle ‘yok olma’ durumuna nasıl cevap verildiğidir.

KÖKSAL ALVER

KONUŞMAK YORAR

Konuşmanın hayatı kurduğu, hayatı sürüklediği bilinir. Konuşma olmayınca, söz bitince hayatı olanın da insandan çekildiği görülür. Konuşmanın hayatın eşik olduğu söylenmeli; o eşikten girilmeyince hayatın direklerinin çakılamayacağı, hayat merdiveninin çıkılamayacağı ifade edilmeli. Konuşmanın paylaşmak olduğu, sözü ulaştırma kanalı olduğu bir gerçektir. Kendinde olanı başkasına vermenin, başkasına bir sözü, bir düşünceyi sunmanın yoludur konuşmak. Elbette konuşmak, sadece hayatın ve iletişimin eşikliği olmakla sınırlanmıyor. İnsanın her şeyi içinde taşıyamadığı, taşımaya kalkıştığında boğulduğu, daraldığı bilinen bir yönüdür. Bu manada konuşmak vazgeçilmezdir; insanın en yalın, en tabii hallerinden bir hal olup insan olmanın bir gereği olarak ortaya çıkar.

Konuşmak sözü açığa çıkarır. Zihinde, gönülde saklanmış olanı, içte büyütülmüş olanı aşıkâr kılar. Söze yol veren, sözün yolunu açan konuşmak, söz ile beslenmektedir; sözü azık bilmektedir. Söz olmayınca, yani anlamlı seslerin yokluğunda, konuşmak neyi halleder? Konuşmanın neden yorduğu, insanı nasıl ağır bir yükün altına soktuğu doğrudan söz ile ilgilidir. Söz ağırdır çünkü; söz yüküdür, yüklüdür. Söz anlam ile yüklüdür, anlamı taşımaktadır.

Anlam ile yüklenen söz, elbette niyete göre orta yere serpilmiştir. Böylece niyetler kadar farklı sözlerin de varlığı etrafı kuşatmaktadır. Söz (tıpkı konuşmak gibi) açığa çıkardığı gibi örter de; gerçeğe ulaştırdığı gibi aldatır da. Can-suyu olduğu gibi boğar da. Yalpalayan, nerede karar kılacağı bilinmeyen bir hal arzeder. Bundan olsa gerek ki, sözün amel ile, niyet ile, yaşamak ile sağlaması

yapılır. Ve o sözün hakikatte ne olduğu böylece anlaşılır. Sağlaması yapılanaya kadar söz seyyaldır, değişkendir, güvensizdir. Ancak sağlaması yapıldıktan sonra kendisi de bir hakikat halini alabilir. Söz amelle, eylemle tartılır. Terazi hayattır. Sözün değeri, ağırlığı hayat terazisinde belli olur. Terazide çıkmamış söz ne kadar da pervasızdır; güçlüdür, acımasızdır, yıkıcı ve kıyıcıdır. Önünü ne gelirse alıp götüren bir sel gibidir. Bir kasırgadır her şeyi bir solukta uçuran, yıkan. Ancak terazi ile söz yerini bulur, dengeye kavuşur, gerçek yatağını bulur. Asıl güç böylece sağlanır, asıl akım böylece ortaya çıkar. Söz gücünü teraziye çıkmış olmasından alır aslında. Yani hayatta ve hayatla sınanmasından sonra.

Konuşmak, açığa vurmanın yanında kapatmaktır da. Hakikati söz ile kapatma girişimidir. Bundan olsa gerek, çok konuşmağa ve çok konuşana iyi bakılmaz. Çok konuşanın çok hata yapmasından ötürüdür bu olumsuzlama. Bir de asıl olanın yolunu kapatmasından. Oysa asılan hakikate varmadır, hakikati aramadır; oyalanma değil. Konuşma, bir akıştır; sürekli sözün devrede olmasıdır. Bir hakimiyettir, bir iktidar kurmadır. O anı, o andaki hayatı kuşatmadır. O anı söz ile doldurmadır. Sözün açtığı kanaldan, kulvardan ilerleme zorunluluğudur. Menzile varılacak yolun hakimane bir edayla işaretleşmesidir. Başka yolları, başka kulvarları ve soruları sanki kapatmadır. Oysa hakikate varmak için konuşmanın, sözün düşünme ile, tefekkür ile ve elbette hayat ile sağlamasının yapılması zorunluluğu bulunmaktadır. Aksi takdirde konuşma o ana yığılan, bir anlık etki yaratan bir tomar sözden başka bir şey değildir.

Konuşmanın olumsuzlanmasında ve belli bir sınırdan tutulmasında elbette hikmetler vardır. Konuşmak eğer kimi zaman örtü ise, hem gerçeği hem iç-konuşmanın önünü kapattığı söylenebilir. Söze

boğulan bir ortamda, iç-konuşmanın yani tefekkürün varlığı tehlikeye düşer. Susmak, dinlemek, az-konuşmak, öz-konuşmak tamamen hikmete dönüktür. Asıl olanın kavranması gerektiğini hatırlatmadır. Asıl yolu çizmedir. Susup düşünmek konuşup durmaktan daha evladır; konuşmak artık sınır tanımaz bir düzleme ulaştığında. Ağız diline kilit vurup gönül dilini devreye sokmak kaçınılmaz bir ödev olmuştur, konuşmanın muktedir olup hakikati örtmeye başladığı zamanlarda. Bu bir sınır bilinciyle hareket etmeyi gerektirir. Konuşmanın bir sınırının, susmanın, dinlemenin, düşünmenin, eylemin bir sınırının, bir çerçevesinin olduğu bilincine muhtaçtır insan. Aksi taktirde sınırsızlık ve başıboş özgürlük ortamında hikmet yitirilmiş ve bir daha bulunamayacak bir hazine olacaktır.

Konuşmak yorar. Çünkü konuşmak insanın sonu gelmez iştah ve hırsının gıdasıdır. Konuşmak yorar ve insanı yorgun kılar, bitap eder. Konuşmak insanı dolaştırır; hep kenarlarda, hep sınırlarda gezdirir. Merkezin ve asıl olanın etrafında cirit attırır. Sanki insanın oyalanıp durduğu bir oyuncak halini alır. İnsan mı oyuncak olur yoksa konuşmak mı o da tam belli olmaz.

KÜLTÜR SANAT BÜYÜK ÖDÜLÜ SEZAI KARAKOÇ'UN

9 kişiden oluşan 'Değerlendirme Kurulu', 1979'dan bu yana her yıl verilen Kültür ve Sanat Büyük Ödülü'nün Türk şiirinin günümüzdeki en büyük ustalarından biri olan Sezai Karakoç'a verilmesini kararlaştırdı. Karakoç, "insanda insani duyguların canlı algılar halinde yaşayarak gittiği büyük şiir yatağında akması, insanlık macerasında ruhun ve milletin özelinde yüksek bir ifadeye kavuşmuş olan tarihi yeniden yapılanma

fırtınalarını şiirlerinde yansıtmaları” sebebiyle ödüle layık görüldü. Ödülün gerekçesinde ayrıca “Şiirlerinde çarpıcı benzetme ve imgelerle, daha önce denenmemiş sentezlere ulaşan bir sanatçı olarak tanınan Karakoç, Türk edebiyat

dünyasında mümtaz bir yere sahip bulunmaktadır.” ifadesine yer verildi.

Kültür ve Sanat Büyük Ödülü; Türk tarihi, edebiyatı, dili, sahne sanatları, arkeoloji, sinema, karikatür gibi büyük kültür ve sanat dallarında ortaya koyulan nitelikli eserlere veriliyor. Her yıl belirli bir alanda verilen ödül, geçtiğimiz yıl mimari alanında Turgut Cansever’e, önceki yıl da tarih alanında Prof. Dr. Halil İnalçık’a verilmişti.

CEMAL SÜREYA ÖDÜLÜ ÖZYİĞİT VE KOÇA

Cemal Süreya Kültür Derneği tarafından düzenlenen Cemal Süreya Şiir Ödülü sonuçlandı.

Seçici kurulu Aydın Hatipoğlu, Enver Ercan, Haydar Ergülen, Mustafa Öneş ve Refik Durbaş’tan oluşan yarışmada şiir kitabı dalında *Acemi Irmak* adlı kitabıyla Erol Özyiğit; Şiir Dosyası dalında da *Çok Tanrılı Sular* adlı dosyasıyla Kaan Koç ödüle değer görüldü. Burak Tokcan ve Levent Sayım’a ise Özendirme Ödülü verildi.

Ödül, şairin 17. ölüm yıldönümü olan 9 Ocak Salı günü saat 19.00’da Caddebostan Kültür Merkezi’nde yapılan anma gününde verildi.

ALTIN PORTAKAL ŞİİR ÖDÜLÜ

Doğan Hızlan, Mehmet H. Doğan, Mehmet Taner, Orhan Koçak ve Birhan Keskin’den oluşan 11. Altın Portakal Şiir Ödülü Seçici Kurulu, yıl içinde yayınlanmış şiir kitaplarından yola çıkarak Şiir Ödülü’nün sahibini belirleyecek.

Antalya Kültür Sanat Vakfı’ndan (AKSAV) yapılan yazılı açıklamaya göre, Doğan Hızlan, Mehmet H. Doğan, Mehmet Taner, Orhan Koçak ve Birhan Keskin’den oluşan 11. Altın Portakal Şiir Ödülü Seçici Kurulu, yıl içinde yayınlanmış şiir kitaplarından yola çıkarak 2007 yılının Altın Portakal Şiir Ödülü’nün sahibini belirleyecek. Seçici Kurul, geçen yılın ödül sahibi ve ödül alan eseri adına 24 Şubat 2007’de düzenlenecek “Birhan Keskin Şiiri ve Ba” konulu sempozyumdan sonra toplanacak ve kararını açıklayacak. Ödüle değer görülen şaire ödülü, 21 Mart Dünya Şiir Günü’nde düzenlenecek törende sunulacak. Altın Portakal Şiir Ödülü’nü diğer şiir ödüllerinden ayıran en önemli özellik, ödüle değer görülen yapıtın ve şairin bir sempozyumla farklı boyutlarda ele alınması ve sempozyumda sunulan bildirilerin bir kitapta toplanması... Başlangıcından günümüze Altın Portakal Şiir Ödülü’nü, 1997 yılında *Opera* isimli kitabıyla Enis Batur, 1998 yılında *40 Şiir ve Bir* kitabıyla Haydar Ergülen, 1999 yılında *Sessiz Arka Bahçeler* kitabıyla Gülten Akin, 2000 yılında *Küflü Şimşek* kitabıyla Mehmet Taner, 2001 yılında *Kılıç İpekte Sinanır* kitabıyla Hüseyin Ferhad, 2002 yılında *Hayalette Övgü* kitabıyla Ahmet Oktay, 2003 yılında *Yavru Aslandan Konu Komşuya* kitabıyla Necmi Zeka, 2004 yılında *Cendere* kitabıyla

Güven Turan, 2005 yılında *Beni Hiç Göremezsin* kitabıyla Yücel Kayıran, 2006 yılında *Ba* kitabıyla Birhan Keskin almıştı.

EVEREST YAYINLARI ROMAN YARIŞMASI

Everest Yayınları, geçen yıl düzenlediği Everest Yayınları İlk Roman Yarışması'nın ikincisini düzenliyor.

Seçici Kurul'u, Latife Tekin, Semih Gümüş, Oya Baydar, Hasan Ali Toptaş ve Cemil Kavukçu'dan oluşan Everest Yayınları "İlk Roman" Yarışmasının bu yıl ikincisi düzenleniyor.

Everest Yayınları, Türk Edebiyatı'na yeni yazarlar kazandırmak amacıyla düzenlenen yarışmaya, daha önce hiçbir türde kitabı yayımlanmamış yazarlar ilk romanlarıyla katılabilecekler.

Son katılma tarihi 31 Mayıs 2007 olan yarışmanın sonuçları 2007 Eylülünde

açıklanacak.

Ödülü alan roman dosyası Ekim ayı içinde Everest Yayınları'nca kitaplaştırılacak.

BEHÇET NECATİGİL ŞİİR ÖDÜLÜ

1979 yılında vefat eden şair Behçet Necatigil anısına ailesi tarafından konulan Necatigil Şiir Ödülü, 2007 yılında da şairin doğum günü olan 16 Nisan'da verilecek. Ödüle, Mart 2006 ile Şubat 2007 tarihleri arasında yayımlanan şiir kitapları aday olabiliyor.

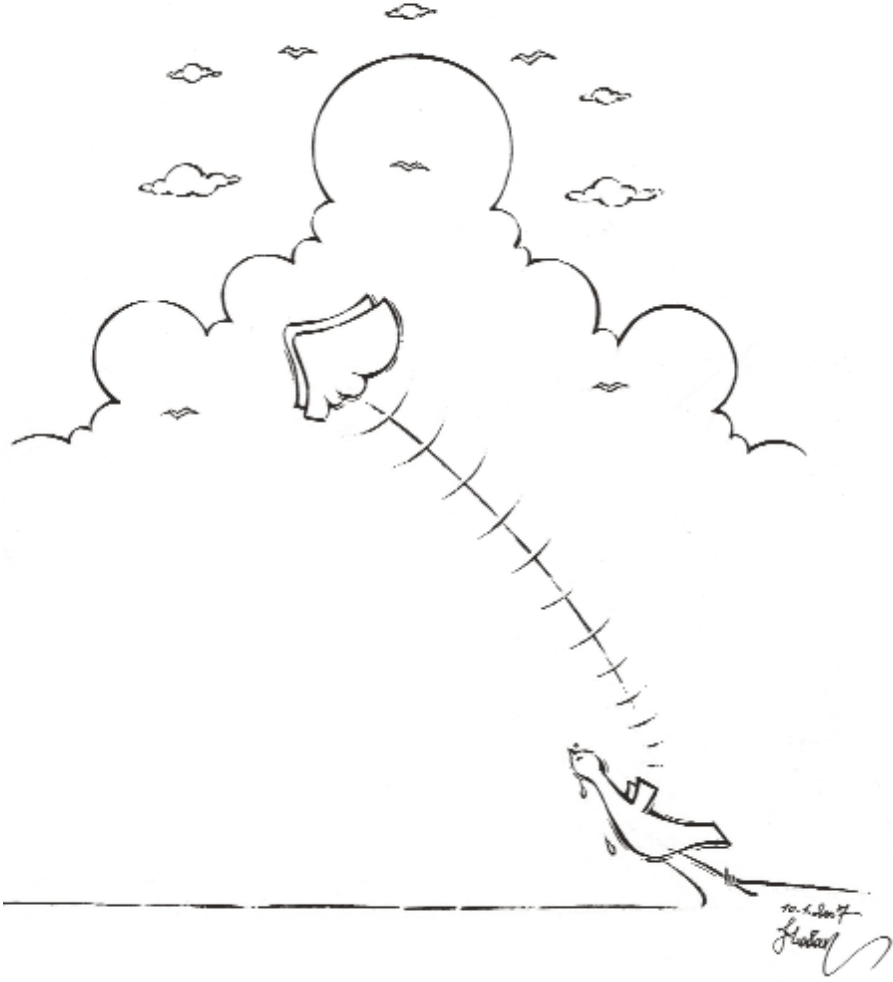
Ödülün seçiciler kurulu Füsun Akatlı, Prof. Cevat Çapan, Mehmet H. Doğan, Haydar Ergülen, Doğan Hızlan, Mehmet Taner ve Prof. Tahsin Yücel olarak belirlendi. Katılmak isteyenlerin 15 Mart 2007 tarihine kadar müracaat etmeleri gerekiyor.

DÜZELTİ

Hece'nin 120. sayısında Hüseyin Atlansoy, Haydar Ergülen ve Ali Ural'ın fotoğrafları, fotoğraf sanatçısı Mahmut Turgut'un arşivinden alınmıştır.

HASAN AYCIN

çizgi

HÜSEYİN ATLANOY

IV /Göç Hazırlığı/

— Al işte cesedini canımı ver

Acemiydim, topladım denklerimi
Toparladım sonra o büyük anlaşılmaz denklemi
Aşk ölüme karşılık gelendi; toparladım
Büyük bir ciddiyetle cesedimi

Camdan sırlanmış aynayı tutan
Usul bir güz esintisi gibi kayıtsız kalbim
Durmadan atıyordu sanki varmış gibi
Al işte al, al cesedini canımı ver

Bir türlü bitmiyor göç temizliği
Kalem yazmaya başladıktan beri

HAYRİYE ÜNAL

TEK OĞLUMUN MEZAR TAŞI II
(ARTIK GÖLGESİZ BİR CANLI O)

Gölgesi bile terk etmiş onu
bir teke sürüsü karşısında
O ağır kokular
bungun atmosfer altında
Tecessüsle izlenebilir doğrusu
dirseklerinden ellerine yürüyen çürüyüşü
Anbean moraran
sırtta toplanmış kan
çürüyüşün kokusu
Bende bu koku varken
bu kokuyla en azgın sulara girsem
Sudan çıkışını görsem
uzun saçlarıyla bir kadının
Suya geçirir miyim
senin beni saran çürüyüş acısını
Bu kokuyla nereye gitsem
bir lahza kapayamam gözümü senin ölüşünden

Her sabah bütün katliamlara evet demiş olmanın
utancıyla uyanıyorum
Hazırolda bekliyorum sükutu seviyorum
kabusla bölünüyor geceuykularım
Dize dizeilmek ilmek aldığım
hayatların
Satır satır düşürdüğüm başların
değmezliğine hayıflanıyorum
Her sabah senin ölümüne
evet demiş olmakla bir kerbela
Seni saran kumaşı dokumakla
otbitmez bir mezra oluyor gururlu alnım
Yandaşlarımda bir bir siper korkusu
Çukurlarda büzülmüş adamlarla
hangi savaşın hangi son kurşunu
Ağlamak mı dedin
hani bir damla vermeyecek sana
Sen onu en iyisi diğerlerine benzet

Mabedinden çıkar
Mihrabından indir
Üç kuşak yeter sana
onun yüzündeki kir
Onu evi bellemiş
atalet korku ve kibir

Bir savaşmış
oysa düşman kaçmış
Vurduğumuzla sevdiğimiz
aynı başmış
Aynada baktığımızla
nefretimizi celbeden aynı bakış
Okçularımız inmiş onlara söylenmeden
o gözlerime sunulan ricat bir tuzakmış

Biri seslense
bir gün kalkın
Biri dese
iş görecek kuş vurduğun sapanların bile
Haydi şu ak kumaşları toplayın
Bana az gelmiş olanların
Küçük hevesinden kendinize ders
ÖLENLERİN CESEDİNDEN SON SICAKLIK KOPARMAYIN

Buzlar erimeye başladı
milim milim yükseliyor akdeniz bile
Akdenizde yitirdiğim kara parçalarım
bulunup yeniden yeniden işgale uğruyor
Senin her sözcüğünle
yeniden gönderden iniyor bütün bayraklarım
İstiyorum haydi desin de
kesinnn kesinnn sızlanmayı
Kopuk kollarından daha anlamlı bir dize yoksa
savaşanların

Bu koşudan sağ çıkmayacaksam bile
Bu koşuda yorulmayacağım
Gerekirse doru atlar gibi çatlarım
İmha edilsin bütün mühimmat ben ölmedikçe

Birini sevmek mümkün müdür
bir alçak olmadan
Bir hain olmadan birini sevmek
zırdeli olmadan birini sevmek
Bunu lütfen sen söyle benim hainim
tek çocuğum
alçağım
Bu tuhaf gidişata şaşırımsızın yaşamak mümkün müdür
Her şey eskimişse
Her şey bildikse
Her şey dehşet sıkıcı ve yersizse
Bize bir gerekçe
Lütfen Allahım ona da bana da bir gerekçe
Sevmemeye bir gerekçe
Alçak olmayın, çünkü..
Hain olmayın, çünkü..
Delirmeyin
çalmayın
yan bakmayın
işve cilve naz yapmayın, çünkü..
Diyen bir gerekçe

Bir gerekçe kadar ne lazım olabilir birine
Yaşadığı için gerekçe
Otoyollarda bir şehirden ötekine
Ağzını açtıkça
sustukça
yedikçe yemedikçe
Dehşet şekilde bildikse
ne söylesin bir gerekçesi bile yoksa
Evine giderken evinden çıkarken her eşikte
Beşikte neden ağlasın bebek
ağzına dayandıysa meme
Huzurdan mı söz etsin size
çekirdek ailede bir ayşe
Avlulu evlerde dövüşülmezmiş
avlusunda serin ayranlar verilirmiş gelenlere
Kasaba berberleri az konuşmuş
ustura gibi keskinmiş söylerlerse
Her kasabadan bir geçişte
Bir kasaba güzeli olmadığına yanar mı yanar

geçkin bir hatice
Bir zeynep nasılsa her koşulda güzeldir
güzeldi tanıdığım bütün zeynepler de

Burada bırakmıştın tam burada
Bu durakta yağmurda yaşta
Saçlar ıslak hava buz gibi insansız yollarda
PAHA BİÇİLMEZ BİR GECEYE
Bir gece her şeyin üstündedir birdir çünkü ve kuzgunî gecedir
Yağmurdur ıslatan
Koruyan kocaman ellerindir ellerimi soğuktan
Dişlerim zangırdar soğuktan
buzdan ayağım kayar
Sana doğru düşerim her kış ne zaman kaysam
Hangi bayram
hangi yortu
hangi güneşi isterim sen yoksan
Sen uzayıp giden bir ölüsün şimdi
Sana nerede nasıl bir mezar bulabilirim
Seni nasıl örter bu ellerim hangi kürekle
Sembolik bir toprak atsam
hangi utancı örtebilir

Beni bir kere ferahlat o kadar da suçlu değilim
Bir katil kadar suçluyum evet
Bir zani
Bir kumarbaz
Yavrusunu terk eden bir anne kadar en az

Tek tek ceremesini üstlenirim
gönlünle verirsen bilerek işlediğin
Seni gömemem
kapatamam gözlerini ne kadar fersiz kalsa
Meftunuyum
günüşiğimi bastıran göz ferinin

Dekor bozuk
akustik hiç bırakmıyor ki bir notan bana gelsin
Bir uğultuyla dans ediyor sözcüklerin
Havada uçuşan sözcüklerin
bana bir şey anlatmıyor